

Hr. Frandsens flotte Ripost. Ogsaa Frøken Søholm skogrede op af Tilfredshed.

Blodet foer Jægermesteren til Hovedet; men af Angst for at komme til at røbe sig, lo han med de andre og raabte endogsaa:

»Bravo, Frandsen!«

Hr. Frandsen, der selv var forbavset over sit Vid, takkede smigret for Bifaldet med en Bøjning.

»Vi sad netop og talte om at benytte det gode Vejr til en Udflugt, John,« sagde nu Fru Bertha. »Din Kone foreslog en Køretur til Follebro for at se den Udgravning, som der har staaet saa meget om i Bladene.«

»Jeg tror, det vil interessere vore Gæster,« mente Fru Vilhelmine. »Vi har jo forresten selv talt om den Tur længe. Hr. Frandsen har lovet at være Vejviser. Han veed, hvor Udgravningen ligger.«

»Du husker nok ikke paa,« sagde Jægermesteren, »at Landaueren er i Odense med min Bror. Og Charabancen er desværre hos Smeden.«

»Er den der endnu?... Saa maa vi tage Jagt-vognen.«

»Der er jo kun Plads til fire.«

»Det er ogsaa nok, naar du selv er Kusk. Jeg foretrækker dog at ride.«

»Det kan du ikke, Vilhelmine.«

»Hvorfor?«